

Kitab Daniel - Nomer Satus Siji

Utusaning Prajanjian: Saka Pamurnèn tumuju Pambedhah Resik

Jeff Pippenger

2024-02-29

Minggu nalika Kristus netepaké prajanjian iku nglambangaké mangsa wiwit saka baptisané, nganti Kristus ing papan suci swarga jumeneng nalika Stefanus dirajam watu.

Nanging dheweke, kebak Roh Suci, mandeng mantep menyang swarga, lan weruh kamulyané Gusti Allah, sarta Gusti Yésus jumeneng ana ing sisih tengené Gusti Allah, lan ngandika, Lah, aku weruh langit kabuka, lan Putraning Manungsa jumeneng ana ing sisih tengené Gusti Allah. Banjur wong-wong mau padha sesambat nganggo swara sora, lan nutupi kupingé, banjur bebarengan nyerbu marang dheweke, lan nyundhulaké dheweke metu saka kutha, sarta mbenturi watu marang dheweke; lan para seksi padha nyelehaké sandhangané ana ing sikilé sawijining nom-noman, jenengé Saulus. Lan wong-wong mau padha mbenturi Stefanus nganggo watu, nalika dheweke nyenyuwun marang Gusti Allah lan ngandika, Gusti Yésus, tampanana rohku. Banjur dheweke tumungkul, lan sesambat nganggo swara sora, Gusti, aja tanggungaké dosa iki marang wong-wong mau. Lan sawisé ngandika mangkono, dheweke banjur tilem. Lelakone Para Rasul 7:55–60.

Nalika Stéfanus dirajam lan Mikhaèl jumeneng, Injil banjur tumuju marang para bangsa liya, awit nganti tekan wektu iku Injil diwatesi mung kanggo wong-wong Yahudi.

“Banjur, pangandikané malaékat, ‘Panjenengané bakal netepaké prajanjian karo akèh wong sajroning satunggal minggu [pitung taun].’ Sajroning pitung taun sawisé Sang Juru Slamet miwiti paladosan-Nya, Injil iku kudu diwartakaké kanthi mligi marang wong Yahudi; telung taun lan satengah déning Kristus piyambak; lan sawisé iku déning para rasul. ‘Ing satengahing minggu iku Panjenengané bakal ndadèkaké kurban lan pisungsung mandheg.’ Daniel 9:27. Ing mangsa semi taun 31 M., Kristus, kurban sejati iku, kapisungsungaké ing Kalvari. Banjur gorden Padaleman Suci suwek dadi loro, nuduhaké yèn kasucèn lan tegesé paladosan kurban wis sirna. Wektuné wus teka supaya kurban lan pisungsung kadonyan iku mandheg.”

“Satunggal minggu—pitung taun—rampung ing A. D. 34. Banjur lumantar pangwadhulan marang Stefanus kanthi watu, wong-wong Yahudi ing pungkasané ngesahaké panolakané marang Injil; para murid, sing buyar menyang manca nagari amarga panganiaya, ‘padha tindak ing ngendi-endi martakaké pangandika’ (Lelakone Para Rasul 8:4); lan ora suwé sawisé kuwi, Saulus, sang panganiaya, diowahi, lan dadi Paulus, rasul tumrap para bangsa liya.” *The Desire of Ages*, 233.

Ing taun 34, minggu suci (rong ewu limang atus rong puluh dina) rampung, lan Israèl kuna dipaido saka Gusti Allah; mangsa palilane wus katutup sakabehe. Ing wektu iku, piwales paukuman marang Israèl kuna awit padha nampik prejanjian lan awit panyaliban Putraning

Allah, wus dados wewengkoning paukuman eksekutif saka Gusti Allah. Gusti Allah, ing sih kawelasanipun kang sabar lan dawawelas, nundha karusakaning Yérusalèm nganti tekan pangepungan lan karusakané ing taun 66 M nganti taun 70 M.

Ayat-ayat ing Daniel bab sanga, kang netepake minggu nalika Kristus netepake prejanjian, uga netepake manawa Roma kapir (panggedhe kang bakal rawuh) bakal ngrusak kutha lan papan suci, nanging Gusti Allah ing (sih-rahmaté kang sabar dawa), maringi wektu marang para anak Israèl kuna kanggo ngrungokake Injil lan njupuk kaputusan, kaya para leluhuré wus nindakaké sajrone mangsa pitung taun paladosané Kristus lan para muridé ana ing antarané wong-wong mau.

“Meh patang puluh taun sawisé paukuman karusakan Yerusalem wis dipratelakaké déning Kristus piyambak, Pangéran nundha paukuman-paukumané marang kutha lan bangsa iku. Saèstu nggumunakaké kasabaraning Allah marang wong-wong kang nampik Injil Panjenengané lan para pembunuh Putrané. Pasemon bab wit kang ora metokaké woh iku nggambaraké patraping Allah marang bangsa Yahudi. Parentah wis kawedhar, ‘Tebangen; yagéne mung ngribeti lemah waé?’ (Lukas 13:7), nanging sih-kadarman ilahi isih ngreksa iku sawatara lawas manèh. Isih akèh ana ing antarané wong Yahudi kang durung mangerti watak lan pakaryané Kristus. Lan anak-anaké durung oleh kalodhangan-kalodhangan utawa nampa pepadhang kang wis disepèlèkaké déning para wong tuwané. Lumantar piwucaling para rasul lan kanca-kancané, Allah bakal ndadèkaké pepadhang madhangi wong-wong mau; wong-wong mau bakal diparengaké weruh kepriyé wangsit wis katetepaké, ora mung ing lair lan uriping Kristus, nanging uga ing pejah lan wunguné. Anak-anak mau ora kaukum merga dosa-dosané para wong tuwa; nanging nalika, kanthi kawruh bab sakèhé pepadhang kang wis kaparingaké marang para wong tuwané, anak-anak iku nampik pepadhang tambahan kang kaparingaké marang awaké dhéwé, wong-wong mau dadi mèlu nindakaké dosa-dosané para wong tuwa, lan nyampurnakaké ukuran pialané.”

“Kasabaraning Allah tumrap Yerusalem mung saya netepaké wong-wong Yahudi ana ing kaketeganing atiné kang ora gelem mratobat. Ing sengit lan kekejemané marang para muridé Gusti Yesus, wong-wong mau nampik tawaran sih-rahmat kang pungkasan. Banjur Allah nyingkiraké pangayomané saka wong-wong mau lan njabut pangwasané kang nahan Iblis lan para malaékaté, lan bangsa iku banjur kacekel ing pangwasaning pamingpin kang wis dipilihé dhéwé. Anak-anaké wis nampik sih-rahmat Kristus, kang sajatiné bakal maringi daya marang wong-wong mau kanggo nelukaké pepénginan-pepénginan ala ing batiné, lan saiki pepénginan iku malah dadi para panakluké. Iblis ngojok-ojoki hawa-nepsu jiwa kang paling bengis lan paling asor. Manungsa wis ora nggunakaké nalar; wong-wong mau wus ngluwihi jangkahaning nalar—dikuwasani déning dorongan lan bebendu kang wuta. Wong-wong mau dadi satanis ing kekejemané. Ing kulawarga lan ing bangsa, ana ing golongan kang paling dhuwur lan kang paling asor padha waé, ana rasa curiga, meri, sengit, pasulayan, pambrontakan, pati-patèn. Ora ana kaamanan ana ing endi-endi. Kanca lan sanak-sedulur padha ngiyanti siji lan sijiné. Wong tuwa matèni anak-anaké, lan anak-anak matèni wong tuwané. Para panguwasa bangsa iku ora duwé daya kanggo

nguwasani awaké dhéwé. Hawa-nepsu kang ora kakendhalèkaké ndadèkaké wong-wong mau dadi para tiran. Wong-wong Yahudi wis nampani paseksi palsu kanggo ngukum Putraning Allah kang tanpa kaluputan. Saiki tuduhan-tuduhan palsu ndadèkaké uripé dhéwé ora mesthi. Lumantar tumindak-tumindaké, wis suwé wong-wong mau sejatine ngandika: ‘Sang Suci Israèl iku sumingkirna saka ing ngarepé aku kabèh.’ Yesaya 30:11. Saiki pepénginané wong-wong mau diparingaké. Wedi marang Allah wis ora ngganggu wong-wong mau manèh. Iblis ana ing pucuking bangsa iku, lan para panguwasa sipil lan agama kang paling dhuwur padha ana ing sangisoré pangwasané.” *The Great Controversy*, 27, 28.

Minangka Utusaning Prejanjian, Kristus wiwitané mung tumindak mligi tumrap wong Yahudi. Ing taun 34, nalika Stéfanus dirajam watu, Injil banjur tumuju marang para bangsa liya, lan wektu pangadilan palaksanané Allah wus tekan, sanadyan Allah ing sih-rahmaté nundha wektu iku kira-kira patang puluh taun.

Minangka Utusaning Prajanjian, minangka panggeneping Maleakhi bab telu, Kristus kaping pindho nyucekaké pasamuwan. Panjenengané nindakaké iku sajroning sawijining mangsa kang mligi kasucèkaké tumrap umat prajanjian, kang ing wektu iku lagi dipunliwati lan dipunpegat, lan uga tumrap wong-wong kang mengko bakal dados umat pilihan anyar. Nalika mangsa iku wus rampung, wiwitaning wekdal pangadilan eksekutifipun Allah banjur katindakaké. Yokanan Pambaptis iku utusan kang nyawisaké dalan tumrap pakaryaning Kristus kanggo ngedegaké umat pilihan anyar kang bakal dipunwontenaken ing prajanjian kaliyan Panjenengané.

Reresikan Padaleman Suci kaping pindho iku minangka piwulang lumantar pralambang kang nedahaké pakaryané Kristus ing reresik padalemaning nyawa. Nalika Utusan Prajanjian dumadakan rawuh ing Maleakhi pasal telu, Panjenengané nyucekaké lan uga ngresiki para putrané Lèwi, kanthi ancas ngasilaké pisungsung, kaya ing jaman biyèn.

Nanging sapa sing bisa tahan ing dina tekane Panjenengane? lan sapa sing bakal tetep ngadeg nalika Panjenengane ngetingal? amarga Panjenengane iku kaya geni panyuling, lan kaya sabuning tukang ngumbuh: Lan Panjenengane bakal lenggah minangka panyuling lan panyucek salaka: lan Panjenengane bakal nucèkaké para putrané Lèwi, lan ngresiki wong-wong mau kaya mas lan salaka, supaya padha ngaturaké pisungsung marang Pangéran kanthi kabeneran. Banjur pisungsungé Yehuda lan Yerusalem bakal ndadosaké renaning Pangéran, kaya ing jaman kuna, lan kaya ing taun-taun biyèn. Maleakhi 3:2–3.

Maléakhi bab telu, lan reresik Bait Suci kaping pindho iku nglambangaké kasampurnaning iman para putrané Léwi kang katindakake déning Utusaning Prejanjian. Kasampurnaning iman para putrané Léwi iku dilambangaké déning pamurnining emas.

“Kudu ana, tumrap sakehing wong sing nduwèni pangaruh ing sanitarium, pangeneran marang karsané Allah, andhap-asoré dhiri, lan kabukaké ati marang pangaribawa kang aji saka Roh Kristus. Emas kang wis kasoba ing geni iku nglambangaké katresnan lan pracaya. Akeh wong meh tanpa katresnan. Rumangsa cukup ing dhiriné dhéwé

mbutaaké mripaté marang kabutuhané kang gedhé. Ana kabutuhan kang temenan lan ora kena ora kanggo pangowahan saben dina marang Allah, sawijining pangalaman anyar, jero, lan saben dina ing urip kaagaman.” Testimonies, volume 4, 558.

Maleakhi pasal telu, lan resesiking Bait Suci kaping loro iku nglambangake kasampurnaning pangerten bab mundhake kawruh ana ing satengahing para wicaksana, yaiku para putraning Lewi, kang katindakaké déning Utusaning Prajanjian. Kasampurnaning para putraning Lewi iku dilambangaké déning pamurnining salaka.

Pangandikané Pangéran iku pangandika kang suci: kaya slaka kang diuji ana ing pawon lemah, kang dimurnèkaké ping pitu. Jabur 12:6.

Utusaning Prajanjian iku bakal nyucekaké para putrané Lewi kaya salaka lan emas. Pangandikané Allah iku kang nyucekaké, awit disucekaké iku ateges diprabeneraké lan disucèkaké.

Sucèkna wong-wong mau lumantar kayektèn Paduka: pangandika Paduka iku kayektèn. Yokanan 17:17.

Yokanan Pembaptis iku utusan kang nyawisake dalan tumrap Sang Utusaning Prajanjian ing kawujudan kapisan saka Maleakhi pasal telu, lan piwulangé ing prakara iku sipaté ana papat. Pakaryané nyakup ngenali pakaryan panyucèkang kang bakal katindakaké déning Sang Utusaning Prajanjian, lan manawa pakaryan panyucèkang kang katindakaké iku dipratèlakaké minangka tumindak nyaponi lumbung pangirikan. Panjenengané mratèlakaké manawa umat pilihan biyèn nalika iku lagi ana ing prosès katilar. Panjenengané uga ngaturaké piwulang Laodikia marang umaté Allah, mangkono nuduhaké marang wong-wong mau dosa-dosané lan dosa-dosané para leluhuré. Kabeh kasunyatan iki dipapanaké déning panjenengané ing sajroning konteks “bebendu kang bakal teka.” Pakaryané utusan kang nyawisaké dalan iku nggambaraké sawijining pakaryan déning wong kang durung tau nampa pendhidhikan ing sistem pendhidhikané bangsa kang lagi katilar iku.

“Ing Yohanes Pambaptis, Gusti ngangkat kanggo Panjenengane piyambak sawijining utusan kanggo nyawisake dalané Gusti. Dhèwèké kudu maringaké marang jagad paseksi kang ora gingsir nalika nyarujuki lan ngukum dosa. Lukas, nalika ngumumaké misi lan pakaryané, ngandika, ‘Lan panjenengané bakal lumaku ndhisiki Panjenengané ana ing roh lan kakuwatané Élia, kanggo mbalèkaké atiné para bapa marang anak-anaké, lan wong-wong kang ora manut marang kawicaksanané wong-wong adil; supaya nyawisaké umat kang wus kacawisaké kanggo Gusti’ (Lukas 1:17).”

“Akeh wong Farisi lan Saduki padha teka marang baptisané Yohanes, lan nalika ngandika marang wong-wong mau, dhèwèké ngandika, ‘Heh trah ula beracun, sapa sing wis ngélingaké kowé supaya mlayu saka bebendu sing bakal teka? Mulané metokna woh-wohan kang pantès tumrap pamratobat; lan aja padha mikir kandha ana ing batinmu dhéwé, Abraham iku bapa kita: awit Aku pitutur marang kowé, yèn Gusti Allah kuwasa nglairaké anak-anak kanggo Abraham saka watu-watu iki. Lan saiki uga kapak wis kasèlèh ana ing oyodé wit-witan: mulané saben wit kang ora metokaké woh becik,

bakal ditegor lan dibuwang menyang geni. Aku iki sanyatané mbaptis kowé nganggo banyu tumrap pamratobat: nanging Panjenengané sing teka sawisé aku iku luwih kuwasa tinimbang aku, sing malah nggawa kasuté waé aku ora pantes: Panjenengané bakal mbaptis kowé nganggo Roh Suci lan geni: tampané ana ing astané, lan Panjenengané bakal ngresiki lantaiané nganti tuntas, sarta nglumpukaké gandumé menyang lumbung; nanging daminé bakal diobong nganggo geni sing ora bisa dipatèni’ (Matius 3:7–12).”

“Swarané Yokanan kaunggakaké kaya kalasangka. Piwulang lan tugasé yaiku, ‘Tuduhna marang umatingSun kaluputané, lan marang brayat Yakub dosa-dosané’ (Yesaya 58:1). Panjenengané ora naté olèh kawruh saka pasinaon manungsa. Allah lan alam wus dadi para guruné. Nanging ana wong siji kang diperlokaké kanggo nyawisaké dalan ana ing ngarsané Kristus, yaiku wong kang cukup kendel supaya swarané kaprungu kaya para nabi ing jaman kuna, nyeluk bangsa kang wus rusak supaya mratobat.” Selected Messages, buku 2, 147, 148.

William Miller punika utusan kapindho ingkang nyawisaken margi tumrap Sang Utusaning Prajanjian, lan pribadi saha pakaryanipun Miller sampun katipakaken déning Yokanan Pambaptis.

“Ewonan wong katuntun supaya nampani kayekten kang diwartakake déning William Miller, lan para abdi Allah ditangèkaké ana ing roh lan kakuwatané Elia kanggo mratélakaké pekabaran iku. Kaya Yohanes, kang dadi pambuka dalané Gusti Yésus, wong-wong kang martakaké pekabaran kang khidmat iki krasa kapeksa kanggo nyelehaké kapak ana ing oyodé wit, lan nimbali manungsa supaya ngasilaké woh-wohan kang pantes tumrap pamratobat.” Early Writings, 233.

Wong-wong Yahudi kang seneng mbantah ing jamané Kristus wis katuntun supaya pracaya marang piwulang palsu bab Mesias. “Mesias” iku tembung Ibrani kanggo tembung Yunani “Kristus”, kang tegesé “kang kasurapi”.

Pangandika kang dikintunake déning Allah marang para putraning Israel, martakake tentrem-rahayu lumantar Gusti Yesus Kristus: (Panjenengané iku Gustiné samubarang kabèh:) Pangandika iku, kang dakmangertèkaké marang kowé, wis kawartakaké ing saindenging tanah Yudéa, lan wiwité saka Galiléa, sawisé baptisan kang diwartakaké déning Yokanan; kepriyé Allah njebadi Yesus, wong Nazarèt, kalawan Sang Roh Suci lan kalawan pangwasa; Panjenengané banjur tindak mrana-mréné nindakaké kabecikan, lan marasaké sakehé wong kang katindhès déning Iblis; awit Allah nunggil karo Panjenengané. Lelakone Para Rasul 10:36–38.

Loro-loroné, “messiah” lan “Kristus” ateges “sang kang kaurapi”. Kristus kaurapi nalika Panjenengané kabaptis, mula miturut teges teknis Panjenengané durung dadi Sang Messiah utawa Sang Kristus nganti tumeka pambaptisané. Pambaptisané iku sajroning makna kenabian sajajar karo tumuruné malaékat ing Wahyu pasal sepuluh, sing tumurun ing tanggal 11 Agustus 1840, lan uga sajajar karo tumuruné malaékat kang rosa ing Wahyu pasal wolulas, sing tumurun ing tanggal 11 September 2001. Telu tenger profétis iku nandhani

pamedharé Roh Suci ing udan pungkasan.

Wong-wong Yahudi sing rembugan cilik-cilikan kuwat nyekel salah pangerten, yaiku pesen nabi palsu manawa Sang Mesias bakal ngadekake karajan kadonyan kang nyata, ing kono bangsa Israèl bakal mrentah jagad. Iku sawijining pesen palsu kang njanjèkaké “katentreman lan kamakmuran”.

Pesenipun William Miller gadhah kalih unsur utama. Inggang kapisan inggih punika panrapanipun wangsit-wektu inggang netepaken panyucekaning pasamuwan suci, lan inggang kaping kalih inggih punika panolaknipun dhateng tafsiran Katulik ngenani karajan sewu taun inggang biyasa dipracaya déning para Protestan. Pamanggih palsu bab karajan sewu taun punika, inggang dipunwastani dados sewu taun karaharjan lan kamakmuran, sampun dipunlambangaken déning pamanggih palsu bab Kratonipun Sang Mesih inggang dipunugemi déning para Yahudi inggang remen padudon.

Kaloro seksi mau ngenali sawijining pesen udan pungkasan palsu kang njanjèkaké “katentreman lan kamakmuran” ana ing panggenan katelu lan pungkasan saka sajarah utusan kang nyawisaké dalan tumrap Sang Utusan Prejanjian supaya dumadakan rawuh ing padalemané. Pesen udan pungkasan palsu iku diarani pesen “katentreman lan kaamanan,” minangka bédaan karo pesené Yohanes Pembaptis kang mratélakaké yèn “saben wit kang ora ngasilaké woh becik, bakal ditegor lan dibuwang ing geni,” nalika “bebendu kang bakal rawuh” tekan. Iku uga diwakili déning pratélan Miller yèn ora bakal ana sèwu taun katentreman, kaya sing diwulangaké déning Katulikisme, awit nalika Gusti rawuh manèh, Panjenengané bakal ngrusak bumi kanthi padhangé rawuhipun.

Lan marang kowé sing katindhès, padha ngaso bareng karo aku, nalika Gusti Yésus bakal kapratélakaké saka swarga bebarengan karo para malaékaté kang kuwasa, ana ing geni murub, nindakaké piwales marang wong-wong sing ora wanuh marang Allah lan sing ora mituhu marang Injilé Gusti kita Yésus Kristus; wong-wong mau bakal kasiksa kanthi karusakan langgeng, kapisah saka ing ngarsané Gusti lan saka kamulyaning pangwasané. 2 Tesalonika 1:7–9.

Loro utusan kang kapisan sing nyawisake dalan supaya Utusaning Prejanjian lumebu ngiket prejanjian karo sawijining umat pilihan kang anyar, nduduhaké yèn sawijining pawarta udan pungkasan “katentreman lan kaslametan” kang palsu, kang dirumusaké ing generasi katelu Adventisme Laodikia, wis dirancang déning Iblis kanggo nyegah Adventisme Laodikia ing generasi kapapat supaya ora ngakoni perané Islam, kaya kang dilambangaké ing Bilai kang katelu.

Ing sajroning proses panyucèn kang kaleksanan tumrap wong-wong kang dipralambangaké déning para putrané Lèwi, Panjenengané kang rawuh sawisé Yohanes Pambaptis kudu nyaponi lantainé kanthi tuntas lan “ngresiki” iku, nganggo tampah kang ana ing asta-Né. Pakaryan iku kaleksanan lumantar Sabda-Né.

“Singkang tampahipun wonten ing tanganipun, lan Panjenenganipun badhé ngresiki lantaipun kanthi tuntas, sarta nglumpukaken gandumipun dhateng ing lumbung.’ Matius 3:12. Punika salah satunggaling wekdal panyucèn. Lumantar pangandika kayekten, damèn kapisahaken saking gandum. Awit margi sami kesupèn déning kasombongan lan kabeneran dhirinipun piyambak saéngga boten purun nampi piwulang pamrayogi, ugi sanget tresna dhateng donya saéngga boten gelem nampi gesang andhap-asor, kathah ingkang lajeng nilar Gusti Yesus. Kathah tiyang taksih nglampahi prekawis ingkang sami dumugi sapunika. Jiwa-jiwa dipun uji ing dinten punika kados para sakabat wonten ing papan pangibadah ing Kapernaum rumiya. Nalika kayekten dipun atur ngantos ngantosaken dhateng manah, piyambakipun sami sumerep bilih gesangipun boten selaras kaliyan karsa Allah. Piyambakipun sami sumerep kabutuhan ananing owah-owahan ingkang sakabèhé wonten ing dhirinipun piyambak; nanging piyambakipun boten purun nindakaken pakaryan ingkang nyélaki dhiri. Mila piyambakipun duka nalika dosa-dosanipun kabikak. Piyambakipun sami tindak kanthi kasandhung, kados para sakabat nilar Gusti Yesus, karo nggrundel, ‘Pangandika punika abot; sinten ingkang saged ngrungokaken punika?’” *The Desire of Ages*, 392.

Pesening udan pungkasan iku yaiku “padudon” ing Habakkuk pasal loro, lan iku tembung-tembung kayekten, kang misahaké dami saka gandum. Pamispahan iku yaiku panyucèn kang katindakaké déning Utusaning Prajanjian. Ing sajarah Millerit, pesen Daniel pasal wolu, ayat patbelas, ngasilaké sawijining panyucèn nalika iku wiwitané gagal lan ndadosaké wektu tundha ing Habakkuk pasal loro lan pasemon bab sepuluh prawan ing Mateus pasal likur. Nalika pesen Pambengoking Tengah Wengi pungkasane kaleksanan ing tanggal 22 Oktober 1844, pesen iku ngasilaké panyucèn kang luwih gedhé manèh. Nalika semana Utusaning Prajanjian dumadakan rawuh lan miwiti panyucèn lan pamurnèn pungkasan. Gerakan kang wis ngliwati loro kang kapisan saka telu pamurnèn lan panyucèn, gagal ing kang katelu lan kautus menyang ara-ara samuné Laodikia ing taun 1863.

Ing sajarah Millerite, para Protestan dhisik disucekake déning pangandikaning kayektèn; sawisé iku, gerakan malaekat kapisan disucekake nalika tekane pekabaran pangujian katelu. Nanging wong-wong sing wus dadi para pambangunaning pasamuwan Millerite sajroning patang puluh nem taun, wiwit taun 1798 nganti taun 1844, ora lulus ing pangujian katelu, kang rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844, sanadyan wong-wong mau kanthi sampurna netepi pasemon bab sepuluh prawan.

“Akeh wong kang maju kanggo nepaki Pangantèn Kakung miturut piwulang malaékat kapisan lan kapindho, padha nampik malaékat katelu, yaiku piwulang pangujian kang pungkasan sing kaparingaké marang jagad, lan sikap kang padha uga bakal dijupuk nalika panggilan pungkasan diumumaké.

“Sabèn rincian saka pasemon iki kudu diteliti kanthi teliti. Kita dipratelakaké minangka salah siji: para prawan kang wicaksana utawa para prawan kang bodho.” *Review and Herald*, October 31, 1899.

Sajarah kenabian sing wiwit nalika rawuhe malaékat katelu ing tanggal 22 Oktober 1844 iku sawijining kagagalan, lan pungkasané rampung lumantar pambrontakan taun 1863. Ing taun 1850, Sadulur White nyerat piwulang ing ngisor iki.

“Gusti paring marang aku sawijining paningal, tanggal 26 Januari, kang bakal dakcritakaké. Aku weruh yèn sawatara saka umaté Allah padha bodho lan padha katutupan ing kaanan turu rohani; mung setengah tangi, lan ora nyadhari wektu kang saiki kita uripi; sarta yèn ‘wong’ kang nggawa ‘sikat rereget’ wis mlebu, lan yèn sawatara ana ing bebaya bakal kasapu. Aku nyuwun marang Gusti Yésus supaya ngluwari wong-wong mau, supaya ngémanaké wong-wong mau sawatara mangsa manèh, lan paringana wong-wong mau weruh marang bebayané kang nggegirisi, supaya padha bisa siyap sadurungé dadi kasep ing salawas-lawasé. Malaékat ngandika, ‘Karusakan bakal teka kaya prahara gedhé kang nggegirisi.’ Aku nyuwun marang malaékat supaya melasi lan ngluwari wong-wong kang tresna marang donya iki, lan kang kaiket marang barang darbèké, sarta ora gelem nglepasaké saka kuwi lan ngurbanaké iku supaya para utusan bisa luwih cepet lumaku ing dalané kanggo maringi pangan marang wedhus-wedhus kang kaliren, kang padha arep mati merga kurang pangan rohani.”

“Nalika aku nyumurupi jiwa-jiwa miskin mati merga kuranging kayektèn jaman saiki, lan sawatara wong sing ngakoni pracaya marang kayektèn iku nglilani wong-wong mau mati, kanthi nahan sarana kang perlu kanggo nerusaké pakaryané Allah, pandelengan iku banget nglarani, lan aku nyuwun marang malaékat supaya nyingkiraké iku saka aku. Aku weruh manawa nalika perkarané Allah nuntut sawenèh saka bandhané wong-wong mau, kaya dene nom-noman sing sowan marang Gusti Yésus, [Matius 19:16–22.] wong-wong mau lunga kanthi susah; lan manawa rauh bilai sing nglimpah bakal ngliwati lan nyapu kabèh darbèké nganti entèk, lan nalika iku bakal kasep banget kanggo nyaosaké kabegjaning donya lan nyimpen bandha ana ing swarga.” *Review and Herald*, April 1, 1850.

Ing taun 1850, wong sing nggawa sikat rereged iku wis rawuh. Ing tanggal 22 Oktober 1844, Utusaning Prajanjian wus ndadak rawuh menyang Pedalemané, lan Panjenengané wiwit nindakaké pakaryan ngresiki lan nucèkaké para putrané Lèwi.

Kita bakal nerusaké pasinaon iki ing artikel sabanjuré.

“Ing jaman saiki jiwa-jiwa lagi diuji lan dicobai, lan akèh wong lagi ngliwati lemah sing padha tau ditambah déning wong-wong sing nilar Kristus. Nalika diuji déning Sabda, wong-wong mau nampik Sang Guru ilahi. Nalika padha didukani merga uripé ora selaras karo kayektèn lan kabeneran, padha malih saka Juruwilujeng; lan putusané, kaya putusan para murid sing kasinggung iku, ora tau dibalèkaké manèh. Padha ora lumaku manèh bebarengan karo Kristus. Mangkono tembung-tembung iki kaleksanan, ‘Tampiné ana ing tangané, lan Panjenengané bakal ngresiki tenan papan pangirikané, sarta nglumpukaké gandumé menyang lumbungé.’” *Signs of the Times*, 15 Mei, 1901.